

KOMMUNISTISEN INTERNATIONAALIN KAKSIKYMMENTUVUOTINEN TAIVAL

»Ensimmäinen Internationaali laski perustan proletariselle, kansainväliselle taistelulle sosialismin puolesta.

Toinen Internationaali oli kautta, jonka kuluessa valmisteltiin maaperää laajalle joukkoliikkeelle monissa maissa.

Kolmas Internationaali on perinyt II Internationaalin työn hedelmät, karsinut pois sen opportunistisen, sosialisovinistisen, porvarillisen ja pikkuporvarillisen saastan ja alkanut toteuttaa proletariaatin diktatuuria.»

L E N I N

I

Kommunistisen Internationaalin perustaminen 20 vuotta sitten tapahtui sen myrskyisän vallankumouksellisen nousun pyörteissä, joka oli alkanut Euroopassa Venäjän helmikuun vallankumouksesta 1917 ja jonka kulminaatiokohdantana oli Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous. Vuonna 1918 puhkesi vallankumouksellisia purkauksia useissa Euroopan maissa — Saksassa, Itävallassa ja Suomessa sekä v. 1919, heti Kommunistisen Internationaalin perustavan kongressin jälkeen, Unkarissa, Baijerissa, Itämeren maissa ja muualla. Kommunistinen Internationaali on syntynyt vallankumouksen liekeissä.

Kommunistinen Internationaali perustettiin Leninin ja bolševikkien aloitteesta sekä heidän johdolla. Kommunistisen Internationaalin johtavana puolueena on alusta

alkaen ollut, on ja tulee olemaan Leninin maineikas puolue, kansainvälisen proletariaatin ylpeys.

Miksi tämä suuri kunniatehtävä lankesi juuri bolševikkien osaksi?

Siksi, että vain bolševikit olivat pysyneet vääristelmättömän marxilaisuuden kannalla, taistelleet johdonmukaisesti ja leppymättömästi opportunistia vastaan, tehneet epäröimättä *pesäeron* opportunisteista ja perustaneet *uudentyyppisen työväenpuolueen*.

Imperialistisen sodan aikana bolševikkipuolue ainoana kaikista proletaarisista puolueista pysyi uskollisena sosialismin ja kansainvälisyyden asialle.

Eurooppalaisen ja aasialaisen taantumuksen vahvimman tukipylvään — tsarismen murskaaminen teki bolševikkipuolueen johtamasta Venäjän proletariaatista kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin etujoukon.

Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous muutti kapitalistien ja tilanherrojen Venäjän suureksi neuvostomaaksi, loi kansainvälisen proletariaatin taistelulle valtiollisen tukikohdan ja antoi erittäin voimakkaan sysäyksen kommunististen puolueiden perustamiselle niin kapitalismin emämaissa kuin siirtomaissakin.

Tämän kaiken vuoksi *Leninin* johtamasta bolševikkipuolueesta tuli Kommunistisen Internationaalin alullepanija ja perustaja.

Kysymys porvarillisesta demokratiasta ja proletariaatin diktatuurista oli Kominternin ensimmäisessä, perustavassa kongressissa tärkein kaikista käsiteltävänä olleista poliittisista kysymyksistä. Leninin teesien ja alustuksen pohjalta kongressi kehotti kommunisteja selittämään kaikkien maiden laajoille joukoille neuvostovallan tarpeellisuutta. Tällä toimenpiteellä oli valtavan suuri propagandistinen merkitys, sillä kysymys proletariaatin diktatuurista ja neuvostovallasta oli marxismin-leninismin *periaatteiden* peruskysymys. Samalla tällä kysymyksellä oli silloisessa tilanteessa myös erittäin ajankohtainen poliittinen merkitys.

Ensimmäisen kongressin jälkeen syntyi toisissakin maissa se vaara, että sosialidemokraattiset opportunistit alkavat joukolla pyrkiä kommunistipuolueiden ja Kommunistisen Internationaalin riveihin. He olivat »keskustalaisia», jotka vallan kumouksellisten työväenjoukkojen painostuksesta tunnustivat proletariaatin diktatuurin ajatuksen

puheissaan, mutta teoissa pysyivät entisissä reformistisissa kannanotoissaan. Eroamalla maineensa pilanneesta II Internationaalista ja liittymällä III Internationaaliin he laskelmoivat säilyttävänsä työläisten tuen ja luottamuksen voidakseen jatkaa pääasiallisesti vanhaa opportunistista politiikkaansa.

Niinpä vuoden 1920 alkupuoliskolla joukko keskustapuolueita ilmoitti haluavansa liittyä Kominterniin; niiden joukossa oli Saksan riippumaton sosialidemokraattinen puolue, Ranskan ja Italian sosialistipuolueet, Englannin riippumaton työväenpuolue ja muita. Mutta Komintern oli varuillaan: keskustalaiset olivat Leninille ja bolševikeille ennestään hyvin tuttuja. Oli suljettava keskustalaisjohtajilta pääsy kommunistiseen liikkeeseen ja samaan aikaan autettava mainittujen puolueiden rehellisiä jäseniä näkemään noiden johtajien manööverit.

Niin Lenin menettelikin. Tämä kysymys otettiin esille Kominternin toisessa kongressissa, joka kokoontui heinäkuussa 1920 ja hyväksyi Leninin laatimat 21 Kommunistiseen Internationaaliin liittymisen ehtoa. Toinen kongressi suuntasi tulen ensisijaisesti keskustalaisia vastaan, mutta ei pelkästään niitä vastaan. Se oikoi myös niiden kommunistien »vasemmistolaisia» virheitä, jotka eivät halunneet työskennellä reformistisissa ammattiliitoissa, saarnasivat parlamenttivaalien boikottia jne.

Lenin auttoi mitä tehokkaimmin pääsemään voitolle sellaisista tendenseistä. Hän sai jo ennen II kongressia valmiiksi kirjansa »'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa». Tästä merkkiteoksesta tuli koko maailman kommunistien tärkein bolševistisen strategian ja taktiikan oppikirja.

II kongressin päätökset ja perustunnus »Alas keskustalaiset!» aiheuttivat kiivasta taistelua keskustapuolueiden riveissä. Kominternin 21 ehdon hyväksymisen kannattajat saavuttivat enemmistön Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen edustajakokouksessa Hallessa ja liittyivät yhteen kommunistipuolueen kanssa. Ranskan sosialistisen puolueen enemmistö asettui Tours'issa pidetyssä puolueen edustajakokouksessa Kominternin kannalle ja perusti Ranskan Kommunistisen Puolueen. Myös joukko muiden maiden sosialistisia järjestöjä liittyi Kominterniin.

Komintern puolestaan otti tärkeän edistysaskeleen leniniläisen politiikkansa kehittämisen alalla III maailman-

kongressissa. Kongressin päätunnuksena oli: »Joukkojen keskuuteen!» Kolmannen kongressin taktillisia päätöksiä toteuttaen Kominternin Toimeenpaneva Komitea laati teesit *proletaarisesta yhteisrintamasta*. Komintern ryhtyi »vasemmistolaisten» vastarinnasta huolimatta soveltamaan käytäntöön yhteisrintamataktiikkaa.

Kominternin IV kongressi pidettiin marraskuussa 1922. Kehittäen edelleen yhteisrintamataktiikkaa kongressi esitti työväenhallitus-tunnuksen. Lenin teki Kominternissa viimeisen alustuksensa »Viisi vuotta Venäjän vallankumousta ja maailmanvallankumouksen näköalat». Hän tähdensi, että kaikkien maiden kommunistien tärkeimpänä tehtävänä on opiskella ja yhä opiskella. Ulkomaalaisten tovereiden täytyy sulattaa aimo annos venäläisten kokemusta, jotta »he voisivat todella käsittää vallankumouksellisen työn järjestöperiaatteet, rakenteen, menetelmät ja sisällön».

Kommunistisen Internationaalin osastot eivät olleet vielä ehtineet riittävässä määrin sulattaa bolševikkipuolueen kokemusta, kun seuraavan vuoden lopulla syntyi vallankumouksellinen tilanne aluksi Bulgariassa ja sitten Saksassa. Bulgarian Kommunistisen Puolueen johto oli todellisten vallankumousmiesten, tov. Dimitrovin ym. käsissä. He ryhtyivät rohkeasti johtamaan kapinaa, joka kärsi kuitenkin tappion. Saksan kommunistipuolueen johdossa sitä vastoin olivat siihen aikaan opportunistit ja he pakottivat puolueen perääntymään ilman taistelua. Kapinaan nousi vain puolueen Hampurin järjestö, jota johti toveri Thälmann, mutta yksinäinen Hampurin kapina kukistettiin nopeasti. Kommunistinen Internationaali sai Saksan tapahtumista vakavia opetuksia.

Kapitalismin vallankumouksellisen kriisin ensimmäinen kausi, vuosien 1917—1923 proletaarikapinoiden kausi oli siten päättynyt työväenluokan tappioon useissa Euroopan maissa sekä proletariaatin diktatuurin voittoon ja lujittumiseen Neuvostoliitossa.

II

Euroopassa alkoi vallankumouksellisen aallon laskuvaihe, koitti kapitalismin tilapäisen vakaantumisen kausi. Samaan aikaan kasvoi Neuvostoliiton taloudellinen ja poliittinen voima.

Kapitalistimaiden kommunistiset puolueet asettivat tehtäväkseen käyttää hiljaista kautta riviensä lujittamiseen, niiden bolševisoimiseen. Komintern omisti tuolla kaudella paljon huomiota Kiinalle, missä kuohui rajusti vallankumouksen ensimmäinen aalto (1925—1927) herättäen vuosisataisesta horroksesta satoja miljoonia riistettyjä ja sorrettuja.

Komintern suoritti kommunistipuolueiden bolševisointia taistellen alituisesti kommunistista liikettä reformismin tielle vetäviä oikeisto-opportunisteja vastaan sekä myös ultravasemmistolaisia hulinoitsijoita vastaan, jotka pyrkivät tyrmäämään yhteisrintamataktiikan. Kommunistisesta liikkeestä karkotettiin häpeän merkillä leimattuna joukko oikeistolaisia ja »vasemmistolaisia» ryhmäkuntajuonittelun pääpukareita, jotka olivat yrittäneet kylvää hajaannusta kommunistiseen liikkeeseen Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Puolassa, Tšekkoslovakiassa, Ruotsissa, Norjassa ja muissa maissa. Nuo kommunistien viholliset olivat jo silloin yhteydessä petturiin ja kapitalististen tiedustelulaitosten asiamieheen Trotskiin.

Komintern kävi leppymätöntä bolševistista taistelua trotskilaisuutta vastaan. Kominternin Toimeenpaneva Komitea antoi VII ja VIII täysistunnoissaan (1926—1927) kovimmat iskut trotskilais-zinovjevilaiselle neuvostovastaiselle blokille. Trotski, Zinovjev ja heidän apurinsa heitettiin ulos Kominternista.

Vastoin sosialidemokraattisten profeettojen ja heitä kaikuna kertaavan Buharinin ennustuksia kapitalismin tasapaino järkkyi yhä voimakkaammin. Vuonna 1929 puhkesi kapitalismin historian pahin talouspula. Pääoman ankara hyökkäys työtätekevien elintasoja vastaan johti luokkaristiriitojen jyrkkään kärjistymiseen. Uuden sodan vaara nousi reaalisena maailman ylle.

Tämä kansainvälinen tilanne saneli Kominternin uudet tehtävät ja uuden toimintasuunnan. Oli järjestettävä proletariijoukot vastaiskuun pääoman hyökkäyksen torjumiseksi — järjestettävä työttömien joukkoesiintymisiä, lakkoja teollisuuslaitoksissa. Reformististen ammattiliittojen taantumukselliset johtajat vastustivat itsepintaisesti proletariaatin taistelun kehittämistä; se johti suhteiden kärjistymiseen ammattiliitoissa, ja useissa maissa ilmeni pyrkimystä itsenäisen vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen perustamiseen.

Porvarillisen taantumuksen voimistuessa sosialidemokraattiset puolueet raivasivat »pienemmän pahan» politiikallaan yhä sileämmäksi tietä fasismille. Imperialistien uuden hyökkäyksen uhatessa Neuvostoliittoa, joka toteutti erinomaisen menestyksellisesti ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaansa, sosialidemokratian johtajat tehostivat ilkimielistä neuvostovastaista parjauksen kampanjaansa. Tämän johdosta kärjistyi kommunistipuolueiden taistelu sosialidemokratiaa vastaan ja varsinkin niitä sosialidemokraattisia johtajia vastaan, jotka vaelevallankumouksellisilla korulauseillaan pidättelivät vasemmistolaituneita työläisiä siirtymästä kommunismiin leiriin.

Suurimpana vaarana kapitalistimaiden kommunistisille puolueille oli niinä vuosina opportunistisen perääntymisen vaara vaikeuksien edessä, vihollisen kohdatessa. Siksi Komintern keskitti koko tulivoimansa torjumaan oikeistolaisvaaraa, jonka aseenkantajia olivat petturi Buharin ja ns. sovittelijoiden, mutta tosiasiaa piilevien oikeistolaisten ryhmä. Buharin ja hänen hengenheimolaisensa liittyivät sitten varsin pian trotskilaisiin. Näinä vuosina kommunistien puolueiden aatteellinen ja poliittinen yhtenäisyys lujittui, niiden riveissä kasvoi leppymätön bolševistinen suvaitsemattomuus opportunistia kohtaan, ulkomaisten kommunistien taistelutahto ja uhrautuvaisuus. Monien kommunistipuolueiden kasvua kauan haitannut periaatteen ryhmäkuntahenki kitkettiin pois juurineen, kuri puolueiden riveissä lujittui. Tämän ohella monissa kommunistisissa puolueissa alkoi kuitenkin esiintyä melko voimakkaita lahkokuntaisuustendenssejä, jotka estivät kommunisteja lähentymästä laajoja joukkoja.

Yleismaailmallinen talouspula teki lopun kapitalismin vakautumisesta ja kärjisti jyrkästi luokkaristiriitoja. Varsinkin Saksassa kasvoi laajojen työtätekevien joukkojen tyytymättömyys. Saksan porvaristo ei enää kyennyt pitämään kauemmin valtaa käsissään parlamentaarisen demokratian vanhojen menetelmien turvin. Se lähti fasistidiktatuurin tielle. Fasismi käytti hyväkseen työväenluokan hajaannusta ja erilaisissa hallintoelimissä edustettujen oikeistososialidemokraattien petturuutta. Vuonna 1933 fasistit nousivat Saksassa valtaan.

Kansainvälisen työväenluokan täytyi ottaa opikseen nämä tapahtumat ja niin se todella tekikin.

III

Tapahtumat vahvistivat pian oikeaksi sen Kominternin näkemyksen, että porvariston fasistinen hyökkäys ei ainoastaan vaikeuta vallankumouksellista kehitystä, vaan samalla myös jouduttaa sitä. Fasistibarbaarien riehunta pakotti Saksan kansanjoukkojen suuttumuksen kätkeytymään tilapäisesti syvälle maan alle, mutta nostatti samalla monien muiden maiden työtätekevät joukot vastustamaan päättävästi fasismia. Saksan valtiopäivätalon tuhopolttto ja sitä seurannut Leipzigin oikeusjuttu aiheutti jo v. 1933 laajan kansainvälisen liikkeen fasistikomennon miehuullisena syyttäjänä esiintyneen toveri Dimitrovin vapauttamiseksi. Ranskassa alkoi 1934 proletariaatin helmikuussa järjestämän mielenosoituksen ja yleislakon jälkeen kehittyä voimakas fasisminvastainen liike. Itävallan ja Espanjan työläiset ryhtyivät samana vuonna aseelliseen taisteluun fasisteja vastaan.

Uutta ja tärkeintä tässä liikkeessä oli työväenjoukkojen pyrkimys yhteistoimintaan. Työväenjoukot tajusivat proletarisen yhteisrintaman elämäntärkeyden. Eikä siinä kyllin, kasvava fasismin ja sodan uhka samoin kuin talouspuolan raskaat seuraukset muokkasivat myös maanviljelijäväestössä, kaupunkien pikkuporvaristossa ja työllään elävässä sivistyneistössä maaperää yhdessä työväenluokan kanssa käytävälle fasisminvastaiselle taistelulle, so. laajalle fasisminvastaiselle kansanrintamalle. Siirtomaissa kypsyivät samaan aikaan edellytykset mitä laajimman imperialisminvastaisen kansallisrintaman muodostumista varten.

Tov. Dimitrov asetti nämä uudet tehtävät VII kongressissa. Se kokoontui heinäkuussa 1935 ja muodostui erittäin tärkeäksi käännekohdaksi Kommunistisen Internationaalin toiminnassa. Suoriutuakseen menestyksellisesti uusista tehtävistä Kominternin osastojen täytyi tehdä päättävästi loppu kaikkinaisesta lahkokuntaisuudesta, lähestyä rohkeasti joukkoja, osata soveltaa joustavasti bolševismin yleisiä periaatteellisia johtoaajatuksia kunkin maan konkreettisiin oloihin ja pysyä tämän kaiken ohella alati leppymättömän suvaitsemattomina opportunistia kohtaan.

Kominternin VII kongressin politiikka johti useissa maissa merkittäviin tuloksiin. Ranskan ja Espanjan kommunistipuolueet saivat luoduksi yhteisrintaman sosialististen puolueiden kanssa ja perustivat fasisminvastaisen kan-

sanrintaman. Ranskan kommunistien onnistui viedä päätökseen myös ammattiliittojen yhdistäminen. Tämä toimenpide antoi yhdistyneille ammattiliitoille niin suuren vetovoiman, että niiden jäsenluku kasvoi yhdeksästä sadastatuhannesta neljään miljoonaan. Sitä mukaa kuin Ranskan työväenluokka yhdisti voimiaan ja kehitti kansanrintamapolitiikkaa, se saavutti myös huomattavia parannuksia asemaansa.

Muissa kapitalistimaissa proletaarinen yhteisrintamaliike ja fasisminvastainen kansanrintamaliike eivät ole vielä saavuttaneet niin laajaa mittavuutta. Mutta ei ole yhtään vähänkään merkittävää maata, missä sellainen liike ei kehittyisi. Missään ei enää ole sitä ylipääsemätöntä muuria, joka sosialidemokratian taantumuksellisten johtajien onnistui entisinä aikoina pystyttää sosialidemokraattisten ja kommunististen työläisten välille.

Taantumukselliset johtajat eivät lakkaa jarruttamasta proletariaatin yhtenäisyyden asiaa. Päinvastoin, voimme sanoa, että se on nyt heidän varsinaisena tehtävänään työväenliikkeessä. Tämä näkyy erityisen selvästi Englannissa, sekä Sosialistisen Internationaalin että Ammattiliittojen kansainvälisen keskusjärjestön johtielimet harjoittavat siellä työväenluokan hajotuspolitiikkaa. Kominternin Toimeenpanevan Komitean väsymättömät yritykset saada ne mukaan vaatimattomimpiinkin hankkeisiin kansainvälisen yhteistoiminnan alalla, esim. sellaisiin kuin Espanjan kansan puolustamiseen fasistisilta maahanhyökkääjiltä, eivät ole toistaiseksi johtaneet käytännöllisiin tuloksiin.

Mutta tämä työväenliikkeen yhtenäisyyden härkäpäinen vastustaminen, jota kourallinen opportunistisia johtajia harjoittaa, ei ole voinut muuttaa Kominternin asennetta. Kommunistit ymmärtävät hyvin, että yhtenäisyys ei tipahda taivaasta, vaan se on saavutettava taistellen. Ja mitä paremmin kommunistit tulevat taistelemaan yhtenäisyyden puolesta, sitä pikemmin työväenjoukot tajuavat, että yhtenäisyys on työväenluokalle elintärkeä asia, että yhtenäisyyden sabotointia ei voida sietää pitempään, ja silloin he saavuttavat yhtenäisyyden.

Toveri Dimitrov on useaan otteeseen tähdentänyt sitä, että kussakin maassa tulee etsiä konkreettista tietä kansanrintamaan. Kaikkinainen kaavamaisuus saattaa vain häiritä eteenpäinmenoa. Ja meidän puolueemme oppivat vähitellen luokkastrategian vaikeata taitoa. Niinpä Yhdys-

valtojen Kommunistinen Puolue osallistuu rohkeasti maansa demokraattisten ja edistyksellisten voimien laajaan liikkeeseen, samalla edistäen tulevan kansanrintaman aineiden kiteytymistä tuon liikkeen riveissä. Siten kommunistinen puolue on jo noussut merkittäväksi tekijäksi USA:n poliittisessa elämässä.

Vaikuttavimman näytteen proletaarisen yhteisrintaman ja fasisminvastaisen kansanrintaman politiikan päättävästä ja oikeasta soveltamisesta on viime vuosina kuitenkin antanut sankarillinen Espanjan kommunistipuolue. Se toimi fasistikapinan ja italialais-saksalaisten joukkojen maa-hantunkeutumisen ensi päivistä sekä rintamalla että rintaman takana yleiskansallisen maanpuolustuksen tärkeimpänä taisteluhenkisenä, järjestävänä ja yhteenliittävänä voimana. Tästä johtui myös sen oma tavattoman nopea poliittinen ja organisatorinen kasvu.

Kiinassa syntyi heti sodan puhjettua japanilaisvastaisen kansallisen rintaman pakottava tarve. Kiinan Kommunistisen Puolueen onnistui mitä suurinta poliittista joustavuutta osoittaen suorittaa oikea taktillinen käänös ja päästä yhteisymmärrykseen Kuomintangin kanssa. Kiinan kommunistit työskentelevät väsymättä suuren kansansa puolustuskunnan lujittamiseksi.

Toinen imperialistinen sota on tosiasiallisesti jo alkanut. Fasistianastajat valitsivat hyökkäyksensä uhrit heikoimmien suojattujen kansojen joukosta. He luulivat onnistuvansa helposti ja nopeasti murtamaan Espanjan sekä Kiinan sankarillisten kansojen vastarinnan. Mutta kävi toisin. Fasistianastajat erehtyivät laskelmissaan, koska eivät antaneet tarpeellista arvoa uudelle poliittiselle tekijälle — kansan- ja kansallisrintamalle.

Espanjan kansan fasisminvastaisen taistelun rintamalinja kulkee itse asiassa Espanjan rajojen ulkopuolellakin. Se ulottuu myös muihin kapitalistisiin maihin, se kulkee fasistisen Saksan ja Italian alueella sulautuen siellä kansanjoukkojen taisteluun fasismin ikeen karistamiseksi omilta harteiltaan.

Kiinan kansan taistelun rintamalinja ei rajoitu pelkästään Kiinaan, vaan ulottuu toisiinkin maihin, erikoisesti Japaniin sulautuen siellä työtätekevien ja kaikkien edistyksellisten voimien vapaustaisteluun fasistista sotilasjunttaa ja puolifeodaalista sortoa vastaan.

Miehuullinen vastarinta fasistianastajien torjumiseksi

missä kapitalistisessa maassa tahansa, jokaisessa maailman kolkassa saa nykyisin kansainvälisen merkityksen, koska se aktivoi ja lujittaa fasisminvastaisia voimia toisissa maissa. Tästä juontuu Espanjan ja Kiinan kansojen sankarillisen taistelun suuri merkitys. Niiden taistelu on koko edistykellisen ihmiskunnan yhteinen asia.

Tätä ajatusta Kommunistinen Internationaali noudattaa kansainvälisessä taistelussa taantumusta ja fasismia vastaan.

Fasismi asettaa toivonsa sotaan, sillä rauha vaikuttaa siihen tappavasti. Ja sotakin valmistaa hautaa fasismille.

Fasismin pääpukarit hautovat sota-aikeita suurta sosialismin maata vastaan. Fasistiarmeijat eivät kuitenkaan pysty pitämään puoliaan voittaneen sosialismin maan mahdavaa Punaista Armeijaa vastaan. Ja jos fasistit sittenkin pakottavat Neuvostoliiton sotaan, kansainvälinen proletariaatti todistaa teoilla, että pyrkiessään ikuistamaan kapitalistisen orjuutuksen fasismi loppujen lopuksi jouduttaa kapitalismin tuhoa.

Ensimmäinen imperialistinen sota joudutti olennaisesti kapitalismin tuhoa Venäjällä. Toisissa maissa ei silloin ollut kommunistisia puolueita, ja siellä porvaristo pelastautui toistaiseksi. Nyt kansainvälisellä proletariaatilla on kommunistiset puolueensa kaikissa kapitalistisissa maissa. Nyt maineikas Kommunistinen Internationaali juhlii kahdetta-kymmenettä vuosipäiväänsä. Nyt on olemassa Neuvostoliitto, kansainvälisen proletaarisen liikkeen suuri tukiasema.

Meidän ei tarvitse pelätä tulevia ratkaisevia taisteluja. Kaikki riippuu siitä, miten me, kaikkien maiden kommunistit, tulemme taistelemaan. Komintern on aina opettanut puolueitaan, ettei niiden pidä laskea aseitaan vaikeuksien keskellä, vaan taistella miehuullisesti todellisten bolševikkien lailla. Siten kasvatti kommunistisen maailmanliikkeen voimia kansainvälisen proletariaatin kuolematon johtaja V. I. Lenin.

Lenin sanoi Kommunistisen Internationaalin perustamista kansainvälisen neuvostotasavallan, kommunismin kansainvälisen voiton aatoksi.

Niin, sitä voittoa varten Kommunistinen Internationaali on perustettu ja sen se on saavuttava.

»Pravda», 4. 3. 1939

Suomennettu tätä kokoelmaa varten